

Kulturně
2019

společenský

časopis
na internetu

DOBŘÁ ADRESA



Z obsahu

Básnická
sausage party



Struktury
Petra Štengla



Upoutávka
na příští číslo

Obsah:

První 3 básníci

Martin Vokurka: **Básně** (3)
Luboš Vlach: **SU NECESTA** (8)
Marian Karlický: **Utopená utopie** (12)
a **Zhluboka psát** (14)

Struktury


Petr Štengl: **Struktury** (16)

Další 4 básníci

Marek Dusil: **básně-ičky** (22)
Jan Frolík: **Ze vzpomínkového cyklu Frantovo pole a jiné sonety** (26)
Jan Duběda: **Texty** (28)
Josef Soukal: **Mezi podzimy (2018–2019)** (32)

Příloha

Pavel Kopecký: **Koláže** (36)



**SYSTÉM NAVIGACE:
KLEPNĚTE!**

První stránka (titulní):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na „Z obsahu:“ se dostanete na str. 2 (obsah). Klepnutí na malé obrázky a jednotlivé body „Z obsahu:“ Vás přenesou přímo na příslušné stránky. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ se otevrou naše internetové stránky www.dobraadresa.cz v aktuálním prohlížeči. Klepnutím na střed obrázku se dostanete na popisek a tiráž na str. 2.

Druhá stránka (obsah):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé body obsahu Vás přenesou přímo na příslušné stránky. Klepnutím na naši e-mailovou adresu se Vám otevře nám adresovaný dopis v aktuálním e-mailovém programu. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ a na popisek k obrázku na první straně se dostanete na první (titulní) stránku. Klepnutím na slovo „Obsah:“ se Vám zvětší obsah přes celou šířku okna.

Další strany stránky (včetně druhé s úvodníkem):

BYLO od č. 1/00: Klepnutím na jednotlivé internetové resp. e-mailové adresy se Vám otevře příslušná stránka resp. se Vám nadepíše příslušný dopis v aktuálním programu. **NOVĚ od č. 9/00:** Klepnutím na značku „Dobrá adresa“ v levém nebo pravém horním rohu stránky se přesunete na str. 2 (obsah).

KLEPNĚTE SEM!



Naši milí,

nejspíš jste postřehli, že Dobrá adresa je v krizi. Už půl roku jsme nevyšli a během celé té doby jsme stihli posbírat do nového čísla jen 6 básníků. Navíc víceméně samých bílých heterosexuálních mužů. Na podobné sausage party se společnost začíná dívat s podobnou tolerancí jako na pedofilní dýchánky. Můžeme ale zkusit tvrdit, že chceme pro budoucnost zachovat výstražnou podobu toho, jak literární časopisy vypadaly v temných dobách patriarchátu.

Mezi básníky v tomto čísle máme osvědčená adresní jména i nové tváře, takže aspoň v něčem jsme pestří. Užijte si poezii, v karanténě na ni snad konečně všichni najdeme čas. A jestli vás četba přiměje začít nějaký ten verš i psát, pošlete mi ho pak na mejl dobraadresa@dobraadresa.cz. Pokud se trefí do našich estetických předsudků, rádi vás zařadíme mezi hvězdy příštího čísla. To vyjde za tři měsíce, plus minus dvě stě let.

Štefan Švec

Na titulní stránce: Martin Vokurka (k článku na str. 3)

Dobrá adresa, kulturně-společenský časopis na internetu, číslo 10–12, rok 2019, ročník 20. E-mail: dobraadresa@dobraadresa.cz. Šéfredaktor: Štefan Švec. Grafická úprava a výtvarná redakce: Jakub Tayari. Výstavba internetových stránek: Libor Koudela. Neoznačené fotografie archiv redakce, kresby Corel Corporation. Časopis vycházel s laskavou podporou Ministerstva kultury České republiky. Redakci nevyžádané rukopisy, kresby a fotografie se nevracejí. Časopis je excerpcován Ústavem pro Českou literaturu AV ČR. ISSN 1804-963X

Martin Vokurka Básně

P
rvní
3
básníci



Narodil se v Praze v roce 1962, žije v Brandýse nad Labem. Vystudoval lékařskou fakultu UK. Vyučuje ve třetím ročníku patologickou fyziologii (obor popisující vznik a procesy provázející rozvoj nemoci na úrovni fyziologických dějů), je studijním proděkanem na 1. lékařské fakultě UK. Vědecky se věnuje výzkumu metabolismu železa v souvislosti s krvetvorbou a nádory. V této oblasti publikuje vědecké články, učebnice a je autorem výkladových lékařských slovníků pro laickou i odbornou veřejnost (*Praktický slovník medicíny, Velký lékařský slovník* aj.). Vydal sbírku povídek *Rozpady* (Galén 2008) a sbírku básní *A to je láska, pánové* (Nakladatelství Petra Štengla 2014). Přispěl povídkou do publikace *O duši lékaře* (Triton 2012). Publikuje povídky a básně v tištěných i internetových časopisech (*Weles, Dobrá adresa, UNI, Tvar, Literární noviny, Psí víno, Lidové noviny, Wagon...*). Je spoluautorem *Slovníku nespisovné češtiny* (1. vyd. Maxdorf 2006).

KÁZÁNÍ O KONCI SVĚTA

Půjdete a budete vrhat kamínky
do svatého oleje
Ano – vy tam
Běžte a já učiním z vás soudce
v soukolí světa
Tisíckrát jsem vás vybral
skrýl vaše tajná znamení
a vy teď tisíckrát zadrhnete tento svět
K věčné slávě...!
Co klouže vždy mizí v beznaději
co však zbrzdíte svou vinou
co nedožije kvůli vám příštího rána
bude jednou opět novým životem
Vykročte jako první – a naposled
a hodte sebou...

ROZCHOD SLOV

Rukou v kapsách blízko cizího třísla
 lačně šátrám po tvých klíčích
 jež stejně žádnou cestu už neodemknou
 Kdo by v tuhle mrazivou noc věřil zaslepeným ulicím!
 Jen slova z tiché umanutosti zvyku
 dál se hrnou stlačená ve frontě
 po krutých slabikách
 čekají ti věční vojáci při čestné salvě
 přímo do srdce –
 po dávkách a bez milosti je zapomeň!
 Vždy zabíjela oděna do krásy a rytmu
 co vyznání to kulka letící sem a zpět
 co ozvěna to střepina co navždy minula cíl
 Konečně naši sousedi věčně naložení v nespavosti
 s hrůzou vylomí poslední závity snu
 a čtou v kůře vzkaz do písmene dokončený
 tu jedinou větu co sešla se s tvým dotykem
 a roztála tak slastně v natažených dlaních...

MĚSTO MASEK

Město svými starými domy vykouslo
 druhý pokřivený úsměv samý zub samý dech
 z muže co za ní vykukuje:
 To je přivítání! Nejsi sama!
 Takhle v tisíci otvíraných dveřích se nepřetržitě zaměňují
 světlo tma světlo a zase střídavě nic...
 Pokaždé zdá se to být stejné
 Tvoje město lačnosti taje tu do mlhy –
 je pozdě odjet a nezmizet i s těma očima
 jak sis je maloval na stěnu
 kterou nosila jak chladnou nemluvnou tvář
 Tramvaje křížem krážem brousí koleje pod bývalými okny
 v podzemí hukot vod a udušené jiskření
 Tak proč se nevzdaluješ aspoň tomu městu
 posledním vagónem s nočními světly
 Proč neprcháš z konečné čvachtavými stopami
 co vedou šikmo přes provlhlá pole budoucích satelitů
 do sousedních samot?

NEZDVOŘILOST

Promiňte – můžu se s vámi seznámit?
 Můžu mluvit o zázracích a přehánět
 tahat za nitky neviditelného štěstí
 a zvolna uvolňovat tu oprátku na krku?
 Nenápadně všechny krystaly bílého jedu
 zhltnuté z dlaně nastavené jak koni za odměnu
 vyzvrátit zpět do řeky jejíž prameny tryskají
 mezi vašimi sevřenými prsty
 Slibuje ještě dnes dotéct až k nebi...
 Je to tak moc dotěrné chvíli ještě žít?
 O něco déle a s vámi – ruku na vašem koleni a u srdce
 šeptat dokola pár slov co nestačí stát se lží
 Je to nezdvorné nebo spíš jen bláhové
 letět tu krátkou chvíli propleten s vámi?

VYCHLADNOUT

Ti krásní mladí lidé sval a vyholené kůže
 s nataženými chapadly dotyků
 divoce a chtivě se prohlízejí
 přes bludiště obrazců kam ruce a slova nedolehnu...
 Kéž už pozítří promění se v bezbolestné kosti
 a duše s dlouhým poločasem

Ještě předtím stanou se z nich hašteřiví samotáři
 co zapřažení naslepo budou si rozrývat životy
 jak divoká prasata v honbě za bílými lanýži
 Za úsvitu podivné hlasy vždy slibují velkou budoucnost
 i zkřehlým poutníkům na cestě k útesu

Jsme to ještě pořád my dosud krásní a už krutí
 jak tam stojíme s modlitbou v navigaci
 vždy lesklí a stříbřitě rozostření nad průhledným nekonečnem
 a nemáme za co se v něm vyměnit...

...

Před osmi lety jsem tě miloval –
kam ztrácí se láska?

A v Boha věřil!

Při mši klekal

spasení o samotě hledal

Kde je teď všechna víra

z klenby pod nebem

A komu poklonkuje její naděje?

Před sto lety jsem žil –

kde je teď moje kůže

krev a maso?

A kde jsou vůbec všechna ta slova –

kdo je čte a rozumí?

Slabikuje je v podzemí

nějaké snaživé dítě

s předkusem a snem o rovnátkách?

DERIVACE

touha v množném čísle

a tolik žen –

zato čas dokáže být

krutě jen jeden

tančí po těle tisíce nohami

rozdrobí ti jedinou lásku

na kraťoučký sex

a dlouhou samotu...

MIDDLE AGE SONGS

III

když opakování už nečiní lásku lepší

když nezlepšuje pohyby

špetku pochopení

ani vzrušené klouzání naděje

když jen odkrývá bez náhrady

tisíce chyb minulých vzplanutí

když opakování se jen vysmívá

dávno obehnaným smutkům

pak už bys radši neměl hledat

a jen silně milovat

a nevěřit...

NA VENKOVĚ

to nic není

jen kočičí dráp

škrábe na dveře

na vrata co dělí závrat

od pádu

to nic není

v tuto lichou hodinu

nic se nezastavuje

na tiché přivolání

v psích spřeženích

nic to není

když po polích

kudy sváží se ozim

opakuješ nohama své stopy

abys zjara dokráčel...

• • •

moč ten průzračný ultrafiltrát
krve
co proudí od srdce
a bez barvy vytéká
tak blízko lásky
mísí se záludně se samotou
tam dole
kde všechno vykvétá
když uléhám a kladu ti s láskou hlavu
na špalek zítřka...

KREMACI

Popel hlídá si popel
Moje ruce
tak stále střeží tvoje ňadra
se vší úzkostí
aby je předčasně nenalezly
cizí dlaně

Bude to poslední proměna
jejíž smysl tvoje záhadné tělo
ještě neprozrazuje
ani v lásce

A slova co si přitom vyměňujeme
vedou uhlíkovou stopou
a hoří s námi
až do posledního dechu





P
rvní
3
básníci

SU NECESTA

(věnováno Janě Illumination)

Luboš Vlach

(...) sanskrtem i védštinou prostupuje kořen su – označuje pravé dobro, štěstí, správnost a živé lidství...

Jan Kozák

Kořeny indoevropské duchovní tradice

(...) je mi na figu... neviem čo sa stalo,
ale lieky asi svoje su,
jinak sa nemám najhoršie,
ale obavy tu sú...

Kristián Čura

SU SCHOPEN VŠEHO...
SUNU SE SNEM
SU SNOPEM OHNIVÝM
SU SŮL ZEMĚ
SYČÍM... SSSSSSS VE MĚ
SVÍJÍM SE A ZPÍVÁM
SVATOŘEČENÉHO S SU SVÁTOST
SOUDNÝ DEN DETOXU
TOUST PŘE/PODSTATNĚNÍ
ŠEPS ŠEROSVITU
SU SYTĚ SVĚTLÁ ŽLUŤ
SU MODRÁ ZELENĚ TYRKYSU
SU BARVOSLEPÉ DÍTĚ ÚŽASU A JASU
SU DEVIL A DEBIL
SU SUŤ... BŮH SUĎ
SU SÚTROU KTERÁ RECITUJE SE SAMA
SU SAMÝ CIT
SU VĚKEM NEVDĚKU
SU S.O.S.
SU SLOVO NA POČÁTKU
SUROVÝ JAK OPIUM
SU ESO
SYPU SE Z RUKÁVA
SU Z JINÝHO SVĚTA
SU SYNEM SVĚTLA
STRUKTUROU UR SU
SU SVATÁ VÁLKA
SOCHA SMUTKU
SU IKONOKLAST
UŽ SU...
SU SRP A KLADIVO
SU SLINOU JEDU
STRANICKÉHO ROZHODNUTÍ
SU SVAZÁCKÁ SVINĚ ESESÁCKÁ
SU SPÍCÍ SVĚDOMÍ
SU SAMOPALEM SOVĚTŮ
SRDEČNÉ POZDRAVY Z RUSKA
SU ZIMA
SU NA SACHALINU
SU SOUCHOTI CHOŤ
SU KRUTÝ SEKURITÁK
SU SACHAROV A SOLŽENICIN
SU LENIN V BERANICI
SUVEREN V SUTERÉNU
SU SOUMRAK MODEL
SANACE SESULA SE
SESLE SELADONA

SVIŽNĚ SNĚŽÍ U STALINGRADU
SLZY DALŠÍ SYN/KOPOU SI HROB
SU SCHUTZSTAFFEL
SIEG HEIL
SU SPÁLENOU KOSTNÍ MOUČKOU
LEBKY A HNÁTŮ BEZLEPKOVÝCH
SÁM SOBĚ PŘÍKOŘÍM
STAVÍM BOŘÍM HOŘÍM
SU SLZAVÝ ÚDOLÍ
SU SIMULACÍ SIBI STIMULACE
SU SAMÁ LEGRACE
SU SVÝM STŘEVEM TEDY SU
SU HALASU I BEZ HLASU
SU SI ŠÍPEM I TERČEM
SRDCE MÁM PRO/STŘELENÝ
SU SOUHLASU
SU SÍGR V SING-SINGU
SU HNUTÍM ODPORU
SPÍLÁM SMUTKU Z ILEGÁLNÍHO ROZHLASU
SU SUBKULTURY SLUNCE
SU SESUL SE DO ZÁKOPU
STANE SE
SU STŘÍLÍ SVĚTLICI
SU STVOŘEN K SVORNOSTI
SU BŘICHEM MOŘE
SU MOŘI BŘEHEM
SU SNOVAČEM SMÍCHU
SMĚS SMĚŠNOSTI A STRACHU SU
SLZÍM SLZY VELIKOSTI HRACHU
SU MIMO ROZPOČET
SU SEDM DIVŮ SVĚTA
SU HLAS VOLAJÍCÍ Z POUŠTĚ
SU TU JEN ZA POBUDU
SPOJENÁ VOJSKA VARŠAVSKÉ SMLOUVY
SPOJILA SE ZA ÚČELEM DOČASNOSTI NA VĚČNÉ ČASY
UŽ SU... UŽ JE PO MNĚ VETA
SEŠLI SE NA SOUTOKU VE VRATECH SOUVRATĚ
SEDMILHÁŘ A SEDMIKRÁSKA ZÁVRATĚ
SU SAMARITÁN A ONA SVŮDNÁ
SAMA SNOVÁ S/NOVÉ SÍŤ
SLITOVNICE JE TO SLIČNÁ
SU SVLÉKÁ JI POHLEDEM
SUKÉNKU JI ZVEDÁ
SÁPE SE NA NI
SU JE KOKOT A ONA JE KOKETA
SVÍRÁ HO STEHNY KDYŽ JI ŠUKÁ
SU SPASMEM ORGASMU

SU SE POSOUVÁ SEM A TAM SE SUNE
 SÁLÁ JAK ČESNEKOVÝ SALÁT ANO/NE
 SVĚTOKOLOBĚŽNÍK ON JE A ONA BĚH/NA...
 SUBLIMACE DALŠÍ TRATĚ
 SUPÍ JAK LOKOMOTIVA
 SU SOTVA DECHU POPADÁ
 SU SPASMEM ORGASMU
 SU/PLUJE SEMENA SÉMANTIKY
 SPERMA STÉKÁ DO SLABIN
 UŽ SU...
 SU JE Z TOHO VENKU
 SÍŘÍ SÍRU A OSVĚTU
 SVÍTÍ
 SLEČNA TEČNA SE SVÍJÍ SMÍCHY
 SU JE UFON... UCHO MÁ ZA TELEFON
 SU JE Z SAPIENT SAMODRUHÝ
 SOTVA V/STANE PORODÍ SEBE
 SU SAMOSPOUŠŤ
 SVATÉ SANACE POUŤ NESPOUTANOSTÍ
 SU MARIE TEREZIE
 SU ZA SEDMERO MOŘI
 LÁSKOU OPĚT HOŘÍM
 SU SLUNEČNÍ PARSEK
 SNOUBÍM SE SE SNĚHOVOU VLOČKOU
 SVÉHO OSUDU SIGNALIZAČNÍ VÝBOJKOU
 SU ELEKTRINOU TŘENÍ PROMĚNĚN VE SVĚTLO
 SIRKOU SI PODPALUJI SVATOZÁŘ
 SU SI SOBĚ NA OBTÍŽ
 SPOR JE SLOUČENÍM ROZLOUČENÉHO
 SU SENZAČNÍ ZAČ JE TOHO LOKET
 SU SOUVISLOST ZCELA PŘÍ/SLOVEČNÁ VĚČNÁ
 SU STARÁ KRÁVA
 STARÁ LÁSKA KE RZI MEZI RTY SE ROZPADLA
 SRANDA MUSÍ BEJT
 SU VŮL JAK BEJK
 SU BREJK
 SU SOU/STRAST SE/BRANKA SOULOŽNÁ
 SU SKURILNÍ SMRT NA JATKÁCH... ACH
 SU STUPIDNÍ MRTVÁ SCHRÁNKA
 STÁVÁM SE LEPŠÍM NEŽ SU
 SMRT MRDEM POČÍNÁ
 SEMENO JE SMYSLEM PODOBENSTVÍ
 „SÍMĚ JE SLOVO BOŽÍ" (LUK 8,11)
 STYK BEZ SLIBU

SVATÉ PÍSMO ZAPOVÍDÁ
 SVATÁ KNIHA VŠAK I NABÁDÁ NESLIBUJ!
 SU SÉMANTIKOU DESAKRALIZACE
 SVLÉKÁM JI OČINA
 SU STUDENT STUDU
 SU SUPER SPEED SUGAR
 STRAŠIDELNÉ SLADIDLO STRACHU
 SUGESCE SU
 SEKYRNÍK SOUDRUH SVLÉKÁ KNĚŽSKOU SUTANU
 STRANICKÉ SEMENO ONA MU SPOLYKÁ JAKO SVAČINU
 SU MRTVÉ ZRNO V SILU
 SU MUŽ ČINU
 SLITUTUJI SE
 SERVILITA SERVE SPARTAKIÁDNICI SUKÉNKU
 SRDCE SE JÍ SPLAŠILO
 STOUPÁ JÍ AŽ DO KRKU
 SNAHA SOUTOKU SAHÁ JÍ AŽ PO BRADU
 SNADNO PADÁ SYČÁKOVÍ DO NÁRUČÍ
 SLINTÁ SLASTÍ
 SÁPOU SE PO SOBĚ A SUPÍ
 SOPRÁN JÍKÁ A SAJE SUK
 SKUTKY LÁSKY SYMBOLEM JSOU BOLU
 SU SNU NECESTA
 SU SITUACE OŠEMETNÉ MŠE
 SU SVITKEM OD MRTVÉHO MOŘE
 STARÁ SMLOUVA A NOVÁ POMLUVA
 SU SÍLA O SOBĚ - MUSÍM HOŘET
 SU SAMOTÁŘEM UPROSTŘED DAVU
 SOUBOJ SKRYTÉHO SE SPATŘENÝM
 SU SACRA PRÁCE VE SVATYNÍ
 SALAM ALEIKUM
 STANE SI SE ÚD JEDEN KAŽDÝ SVÝM OSUDEM
 SU SOUBOJ SIGNÁLU SE SLUCHOVODEM
 SLOHA UKRYTÁ V SAKRISTII OBSAHUJE
 STRUKTURU ŠPIONÁŽNÍ SÍTĚ NIT/NIC
 SU LUCIDNÍM SPOUŠTĚČEM SUICIDNÍM
 SUMMA SUMARUM - UŽ MIZÍM
 SU SONÁTA
 SU SYN FOFIE SYMFONIE
 SLADKOST SMYČCŮ A SMYČEK
 SMYČEC SYČÍ JAK SVÍTIPLYN
 SU SRDEČNÍ SLABOST
 SU SVATEBNÍ SVÍCE
 SOUMRAKEM SU

SLABIKOU JÁSAVÉ SLABINY VTEŘINY

SU JINÝ

SU STUDNA ŽIVÉ VODY

SYTÍM SE TÍM ČÍM SU

SEŠLÁPNU PEDÁL A DÁL SE SUNU

STANU SE ČÁROU DESKRIPTIVY

SYNCHRONICITY CITU MÁM NA TRIKU

SU SYMETRIÍ TRIKU IN/VERZNÍ

SU V RUINÁCH RUNA

SU SUPERSTRUNA

SOTVA DONESU SOVU DO ATÉN

SKŘIVANEM JIŽ SU JAK PŘÍMKA

SYTÍ MNE SVÍTÁNÍ

SU SADEM ZA/KÁZANÝCH JABLONÍ

SU SILO MRTVÉHO ZRNA UŽITKU

SU TICHOTICH

SU MNICH

SU SEN KTERÝ ZDÁL SE SOBĚ

SOBĚ UNÁHLENĚ SE VZDÁLIL

SU SIROTEK NATOŠUP SEŠUPEM

SNAD AŽ PŘÍLIŠ SNADNO ZBAVUJI SE SEBE

SU STÁLE KVETOUČÍ RATOLESTÍ LSTI RADOSTI

SAMSONEM SU

SLOUPY CHRÁMOVÝMI MÁVÁM

SU POVODNÍ

SCHNU

SU NÁŘEK ROZVODNĚNÉ ŘEKY PLANÝ ŘEČI

SU PODVODNÍK ŠOTEK JEK JOLLY JOKERA

SU SLABIKÁŘE DRUHÁ TVÁŘ NEVÍM KTERÁ

SDRUŽUJI SE NEZDRŽUJI PŘIRÁŽÍM

SKRUŽE SE DRŽÍM

SU NA CESTĚ JAK ZŘÍM JSA NA CESTĚ DO ŘÍM/A

SU ŠROT A ŠPRT STRPENÍČKO ŠKRTÁM

SERAFÍN SU NA DNĚ STUDNY POD SKRUŽÍ

SOUCIT SAHÁ MI AŽ PO ŠULINA

SU KŮŽE LÍNÁ

SVLÉKÁM KŮŽI SEČ MOHU

SU UŽ TAKOVÝ

SLOUŽÍM VLASTI VLASTNOSTI

SKLÁDÁM KOSTI DO PROPASTI

SU STYLEM JÁSOTU... JÁ SU TY

SU SLABIKÁŘE HLÁSKOVÝ POSUN

SU SIX SEX SIX

SUFIX

SU Z TOHO SELENU JELEN

SU SOLOLIT NOSNÍ PŘEPÁŽKY

SU SVŮJ... NEDĚLÁM JIM ŠAŠKY

SYMBOLEM SU

SAMURAJEM V RÁJI SU

SU SANDOKAN... HUSY PASU

SU VODA VE VÍNU

STVOŘITEL MNE STVOŘIL ABYCH SE TI DVOŘIL

SAMÁ VODA... ABYCH VODU VE VÍNO PŘETVOŘIL

SPRAVEDLIVÝ SU A BUDU

SVÉPRÁVNÝ SVÉHLAVÝ OHNIVOU VODU STVOŘÍM

SRDCE MÁM NA PRAVÉM MÍSTĚ NALEVO

SU SPOLEHLIVÝ KDYŽ MÁM NÁLADU SLYŠÍM SPRAVEDLNOST

MÁM DOST

SU SAMOTA... CO NEVIDĚT USNU

SUN RA PŘIŠEL ZE SATURNU

SBALIL SVOU URNU POEZIE A PÍSNÍ

SESTOUPIL SEM NA ZEM

SENZAČNÍ HUDBU SKLÁDAL

SRŠEL VTIPEM JAKO SRŠEŇ

SYMPTOM SE SYMPTOMEM SE SBLÍŽIL

SRÁČ A SRAČKA

SOUSTŘEDIL SE NA STŘED JAKO STŘELEC

SÉRUM SATIVUM ALLIUM

STALO SE TO SAMO OD SEBE K SOBĚ PŘIŠEL

SATAN V SUTANĚ

SODOMA GOMORA

SAMETOVÁ EX - VOLUME VOLANTU VŮLE... VOE

SVLEČ JI ZE SATÉNU

SVATÉMU STOLCI PO SUDLICI JI PŘEDHOŘ

SYSTÉMOVÁ CHYBA - STÍHA SEVŘE ŽALUDEK

STĚNY SNY SVÍRAJÍ

STENY STÉKAJÍ ZE STĚN

STAHUJI ROLETY

UŽ SU...

SU SYN SYNONYM

SU SYMBIOT

SPÁSA JE NA DOSAH...

SU ANALOGIÍ ANO/NY/MI/TY INTIMITY

SU NEVÍM NA KTERÉ STRANĚ

SU MLHA NA BLATECH

SU SUD STŘELNÉHO PRACHU

SPATŘUJI KRÁSU

SU NAHRANEJ

NĚCO TU NEHRAJE?

SUMMA SUMARUM

UŽ TU NEJ/SU...



Marian Karlický

Utopená utopie

Slova se v zubech šifrují

Gotické stromy jak písmo na obloze
Klavír po Slovanských tancích
Náhrdelník citoslovcí
Terč jako když do myšlenek střelí
Vznášení pivoňek

Stál jsem vytištěn
Bouře ukazuje jeskyně s elektrinou
Cituješ city?
Řeka zápasí s řekou
Ukamenovaný kámen

Na obloze kouř ptáků
Morse značky až k čáře odletu
Kde je papír s odmocninou?
Podvod pod vodou
Orba textu

Roztáčení věnců za soumraku
Ticho minulosti
Oblékáš se do otevřených dveří
Páternoster tváří
Zahalili jsme se nadpisy

Výtvarné milování

Vítr razítkoval tvář
Dalekonosná je cesta z děl básníka
Lidský slovátor a větec
Ruce jak vějíř páva
Nadpřirození

Gilotina oblohy sázela noc a den
Nádrž světla s vnitřními zrcadly
Zmrtvýchvstání slabiky
Každý má svou chobotnici cest
Vana přítomnosti

Kry mraků a hvízd stébel
Ryl rýčem souvětí řek
Čelo zamilovaného taje
Traktor odtáhl krajinu
Nos s náprstkem

V citadele se svítí vínem
Sypu se na hromadu písku
Kulminuji k Tobě na dvou metrech
Odposloucháváš všemohoucího
Kniha záplav

Rituál prachu

Zemní plyny napouštějí byty euforií
Vrtule tance mezi podlahou a stropem
Ve víru víry
Vysílač sympatií
Samomluva bouřky

Struna světla z pootevřených dveří
Nánosy vzduchu zakrývají prázdná jezera
Rozpouštění vlasů v kyselině krásy
Tágo v kulečnicku osob
Batyskaf zatracených

Noc osvětluje padající listí
Dno ve dni je pro potápěče
Ve tmě věříme ve slunečnici
Pláč vařím s heřmánkem
Destilály vět

Vodotisk po dešti
Intimní okolí těla se nevešlo do skafandru
Madona s dítětem běží
Skřípot brzd závěrečné tečky
Nápady jsou pády do beztíže

Vějíř a páteř

Semafor před závorou noci
Hmat ohně kolem kouře
Propustila jsi krásu z otroctví
Ukolébán stropem
Dožil se starověku

Tancem jen opakoval stuhy ohně
Film promítaný na zrcadlo
Jeviště hlavy
Vystupuješ z vln do trojebusu
Potlesk za zády

Vzduch leští kolena kouřovodů
Řadil stíny do molových stupnic
Slova smečovaná přes volejbalovou síť
Útěk myšlenek do vězení
Četl kvašením

Vychrtlé počasí listopadu
Loď bláznů překonala rychlost v zapomínání
Odjistil ruku v kresbě ultramarínem
Slunce odpovídá ježkem paprsků
Objetí oběti

Marian Karlický
Utopená utopie



Marian Karlický

Zhluboka psát

Přílet oblohy

Světlo na stropě louky
Vlny moře dolévají poháry kamenům
Jdi z cesty pěšino!
Křik racků v zenitu skály
Popínavý vzduch

Běh mělkou vodou s plameňáky
Hadí nohy bloudí v tanci
Soprán zvedá víka hlav
Krajta náhrdelníku
Pleť probuzení

Vodorovné moře s hoblinami
Čtvercové pole uší v kinosálu
Rozhněval jsem rokenrol
Jsme pochyťáni do bosých bot
Letokruhy duhy

Vlasy blázna stále rostou
Jdu po schodišti mezi ploché nohy
Uvolněné oko neseví
Hra mraků na balet ptáků
Horoskop hornin

Člověk nad hlavou

Růže, jakobys hodil český granát
Zahalena tělem potkávaš lidojedy
Běh na nohou
Česala ses a já vláčel pole rybníkem
Žáda textu

Okrasný člověk stál ve váze
Opásán elektrickým kabelem jsem transformátor
Rovnováha zjemňuje závaží
Klavír vzpínajících se koní
Citáty přírody

Srdce moře v taktu vesel
Záklon v otáčce těla a výskok nad chodník
Běžím za Tvým kotrmelcem
Z jezer stahoval milimetrová okna
Léto sřalo stíny

V očích pravoslavných ikon je uran
Krátké nahlédnutí do rotující knihovny
Melodie z nalahdění jeskyně
Blíží se hlasy roztavené vánkem
Těťiva snění

Šaty v těle

Houslemi sklízím tóny
 Ulitě uší zpívá moře
 Pěšiny bloudily po cestách
 Tvá piha ve francouzském pointilismu
 Stál ve vteřinách jako ctitel

Turisté roztácejí šlapací kolo zaměkoule
 Paroloď v nadmořské výšce
 Jak zkratovat mýjení?
 Ztratil se ve stratosféře
 Ukamenovali jsme tmou

Čekal na slova z nebeského vodojemu
 Otištěn na vlastní tvář
 Vlasy votopádem padají ke konečkům prstů
 Navlékáš si mě pěšinou
 Zrak rosy

Odjistili mě k životu
 Tmu jsme osvětlovali diamantem
 Podkritické jiskření s dívkou dívky
 Psal v doprovodu hodin
 Drž srdce uvnitř kabátu!

Ležící záhon

Životní posed u lesa
 V krátkozrakém větru sbíráš otisky prstů
 Propadliště přijímá sazenice
 Rozorali jsme ulice
 Víř svědomí

Mraky kladou kamenné stíny na vodní dlažbu
 Krupobití žárovek a blesků
 Stud a veřejná studna
 Dívky se prodlužují zapadajícím Sluncem
 Flašinet mé tváře

Padání hlavy z vlasů
 Hledal kroky po odcházejících lidech
 Přitahován k Tvé ose setrvačnickem vzpomínky
 Světlo zůstalo v elektrických drátech
 Beztížné vězení

Pod klenbou deštníku je slabý signál
 Nápis tmy na ohni podzimu
 Kresba tuší v předtuše hlavolamu
 Radostná vřava sedmikrásek
 Slovo v nekonečné smyčce

Marian Karlický
 Zhlubooka psát

S

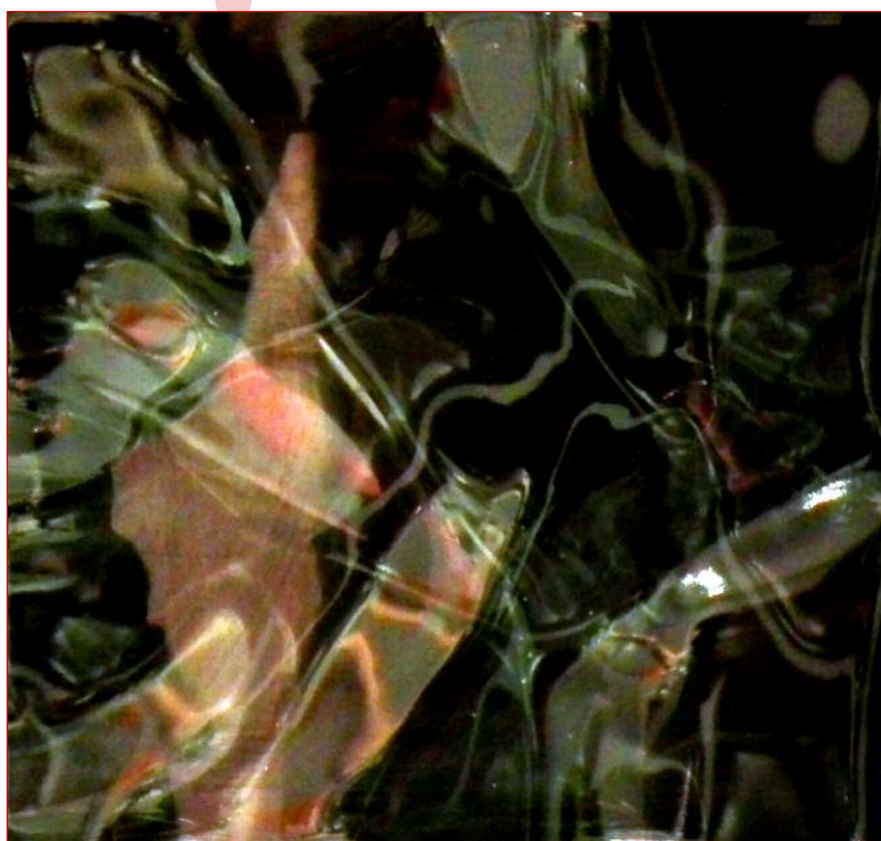
truktury

Petr Štengl





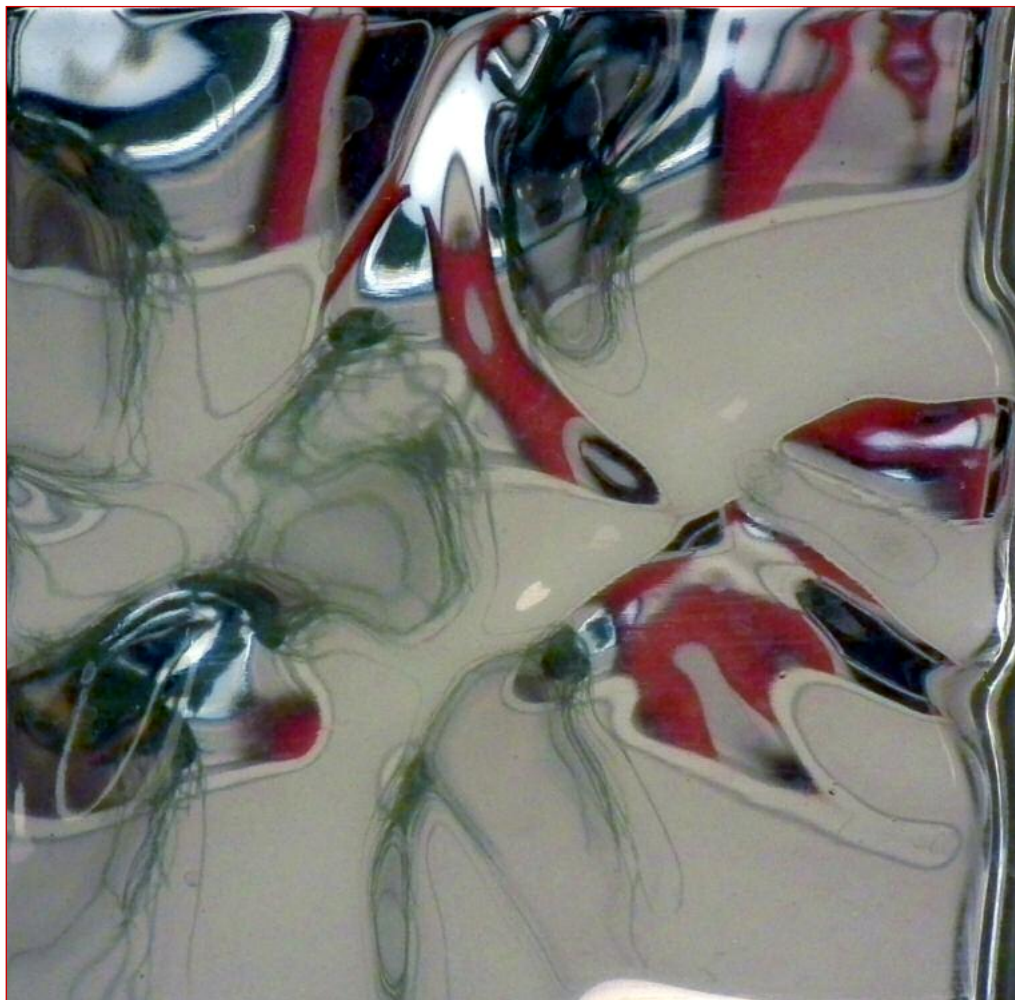
S truktura y





S





D
alší
4

básníci

Marek Dusil
básně-ičky

Poezii nejprve zhudebňoval v rodinné folkové kapele.

První texty začaly vznikat koncem devadesátých let,

kdy se vrátil k aktivnějšímu muzicírování. Texty k vlastním

písničkám vznikaly pomalu, ale časem se do nové role vžil

a pokoušel se obcházet různá písňová kliše. Momentálně

má na kontě tři alba, natočená se svou kapelou. Jsou z valné

většiny opatřena jeho texty, ale i zhudebněnými oblíbenci.

Jsou to především – jeho idol – Karel Hynek Mácha ale i Orten,

Halas či současná básnířka Zita Malaníková. Kromě textů k písničkám

začaly vznikat i kratší útvary, básně, úvahy apod. Odvaha předvést

se s tímto materiálem je daleko menší, než s písničkami, a tak

absolvoval pouze dvě veřejná čtení, jednou s Danielem

Burgerem a podruhé na internetovém rádiu s výše zmíněnou

Zitou Malaníkovou. Tiskem zatím nevyšla žádná báseň. Autor

pracuje na železnici a je možné, že v jeho poezii budete tento vliv cítit.



ČEKÁM!!

Já jsem připravený!
 Houpe se na stole sklenice vína
 pivo je nachlazený
 ale nic nejde, kde je vína?
 Pero je položený
 svíčka už čoudí, mění mikroklima
 hlavou už proudí
 kliše za kliše, kdopak je volá?!?

A tak se mi Mácha z oblohy směje,
 protože vařím verše jak předvařenou čočku,
 hledám souvislosti, hledám děje,
 a zatím, dole pode mnou, moře vyvrhne petku.

Jsem pěkně rozložený,
 moje plachetnice v láhvi dřímá
 ledviny mi hoří!
 Sám sobě hostem....jsem dobrým hostitelem

LOKÁLKA

MOST VISÍ V MLZE

KOLEJE SE SPÁŘÍ

V HORIZONTU

DO JEDINÉ DÁLKY

na konci nejsou žádné války, zákopy
 ani lazaret

na konci je konečná té naší zašité lokálky

BÝT PODZIMEM

Listí, jako sluncem olíznutý známky
polepilo okna, střechy
auta a říční břehy

Nohy mi rostou z nich.
Ve větru útočí
jako barbarské kmeny

Umět takové pěkné umění proměny
oči jako barevné střilny
pálí na všechny strany
běhají po lesích
jako zakleté panny

Jedinou naději, jedinou touhu
zatáhnou nakonec závěje
marné, jako zamrzlá hladina

NeJiStOtA

(2016)

Jsem součástí hoblin
které musely opustit rodný kmen
Budou zamety
zpracovány
anebo spáleny
jsou voňavé, ale zbytečné

NOCLEH

Les nám tady
milostivě nechává
úzkou štěrbinou
na nebe pohlédnout

s deštěm ale přijde
těsné objetí
ten drsný jazyk listí
Ti přejede tvář
pod kůži zaletí

Pánská jízda 2015

4 PIVA, 2 PANÁKY, 4 DNY V DEŠTI
PŘED TÍM
HLEDÁME NA SPANÍ FLEKY
JE TO DOST
NA TY NAŠE ŽIVOTY V AUTECH
TEPLECH
V PANELÁKOVÝCH BYTECH.

POD KŮRU ZASTRČ DLANĚ!

Pod tou hrubou kůrou
na které jen můra tají dech
pod tou šedivou kůrou,
můžeš ucítit slabý tep
pod tou zjizvenou kůrou,
na které se přichytí jen mech,
tam bysemohla cítit –
kdybys chtěla –
slabý dech

ROZPÍJET SE

Pořád se vidím
v ústí průrvy
svírá mě a já
se převaluju lící k svíci.

Rozpít se
jako javorový list v kaluži
Rozpít se
jako kus hrušky v láhvi
Rozpít se
jako měsíc na mokré haluzi
Propít se
až k místu, kde jsou ještě lvi
a NIC se tam NEMUSÍ

SLOUPY?

Oltář sportovních víkendů
 stojí na vykroužených
 pивních sklenicích.
 Těch sloupech
 které drží náš život
 na uzdě

DLOUHO NEBYLA VÁLKA

Už dlouho nebyla válka.
 Je to cítit, pod asfaltem to pulsuje.
 Zaoraný náboje se chtivě v poli hejbly,
 cítí, jak to zlo zase v lidech pulsuje.
 Takový pocit můžeš mít,
 když se obrazovka rozzáří.
 Ale? Možná jí nemusíš mít, nejsi slepý,
 stačí být vnímavý, detektor má každý.
 Ale? Někomu překáží.
 Láska se propadá do sebe,
 nahradí jí zvířecí tvář,
 rozhodně ji v zimě nezebe,
 každý člověk se nad ní rád smiluje...

SPOLYKANÉ VÝČITKY

Všechny svoje výčitky
 jsem spolkl
 sám je nemám rád
 můžu Ti je poslat
 messengerem vyřvat
 ale proč?
 Nechám je společně
 zhořknout v ústech
 s kořalkou, abych
 věděl z čeho ji
 museli pálit
 z čeho ji museli lahvovat.

Teplý dny.

(léto 2013)

Není nad teplý dny
 Není nad horký dny
 kdy přichází zpomalení
 Nad rozpálený střechy
 Nad příjemně vlažný řeky
 tiše tečou potoky slov
 Tiše zní všechna ta slova
 ze kterých se později má
 vyzdvihnout rodinný krov

ZIMNÍ RÁNO V POSÁZAVÍ

Gejzíry
 zamrzlé v krajině
 stojící lokomotivy domů
 a nad nimi šířící obloha
 rozlepené oči kamen
 chrlí ven temno
 aby u kávy bylo vlažno
 tady se
 na elektrické topení
 nehraje...

4. 1. 2014

ZTRACEN

Ztratit hlavu
 bezmocně vlající
 v hořícím požáru
 to přijde rychle
 a nečekaně
 jako letní bouře
 Pohltí Tě temné oči
 plaveš jako suchý rákos
 po hladině a těšíš se
 až Tě voda stáhne
 a rozmělní ve své náruči



Pacifista

(Strýci Vendelínovi s omluvou)

Strohý jak krumpáč, žádná nerozhodnost.
Před tímhle strejdou jsem se dekoval,
jen zvýšil hlas, a za dveřmi jsem plál
pro mír a lásku, znevažoval hodnot
majora v. v. Cestou ulicemi
Řečice jsem pak, oči na stopkách,
jen zuby nehty potlačoval strach
ze šutrů zpoza rohu vymrštěných
Tondovou partou. A když trefili se,
na jejich chechtot nezdařilo se mi
vyšplechnout chlíst své humanitní mise.
Ve slané mlze byl jsem rozpuštěný.
Jak zoufale mi náhle chyběly
středovy strohé, řízné povely.

Ze vzpomínkového cyklu Frantovo pole a jiné sonety Jan Frolík

Na lyžích

Bude z něj vožungr a kverulant a rváč.
Teď ale jako sněhem vychovaní,
tou bílou netknutostí, po ledové pláni
Kardaše kloužeme a z dálky jak by pláč
třináctek ohrožených kýmsi neznámým –
uprchlým vězněm? raplem? úchylákem? –
prosebně zazníval. Jak zachránit je, jaké
finty a chvaty zvolit? Ranami
zasloužit si je!... Omyl za omylem...
Machýrci na pinckách, Matuška, chichotání
nad poezií – nad rytířem Smilem.
A ani válka s náckem není k mání.
Jen ten led s mrazem, stafáž k funusu
Frantových kvěrů, hůlek z bambusu.

Černá hodinka

Intriky zosnované gonádami.
Co zpovědníku bylo do nářku
zmrhaných dorot, andělíčkářku
měly si shánět, zvlášť když dějinami
švejdvové táhli nebo v čeledníku
zteč noci smilně vyhostila den.
Posloupnost předků... Padlý rodokmen
museli zdvíhat s uzlem na jazyku.
Zima a sklonek padesátých let,
čínský čaj, buchtý podle sartnerky,
babiččin Názor, klevetění tet,
šeření, v němž se jako hašlerky
vše rozpouštělo, když mě v měkké dlani
skrývalo před tím dosud nepoznaným.

sartnerka – kdysi oblíbená kuchařská kniha od Marie
Janků-Sartnerové

švejdvové – v lidovém podání nejenom lancknechti ve
švédských službách, ale i lidé hrubé, násilné povahy

Z ptačí říše

(Vrabcům a kosům s omluvou)

Vodouši, jespáci či potáplice,
jak to že chyběli v něm... v kapesním
atlásku od Duriše? K čertu s ním!
Oč více jsem jich poznal, o to více
toužil jsem zanášet si do deníku
nová a nová jména – sběratel
fonémů, které preparuje z těl
a levituje s nimi v nadhlavníku
svých posedlostí. Promarněná léta...
možná i život... Vědění
truchlivě přibýjelo to, co létá,
do atlasů a klíčů k určení
a já dnes starým, přiskřípnutým hlasem
těm nejvšednějším ptákům omlouvám se.

První honorář

Prevíte, hajzle, ksindle! Byl jsem tedy
pacholkem a hned dvojnásobným wé cé
za veršíky, co téhle učitelce
pohnuly žlučí, takže na ohledy
nedbala ani trochu. Co však múza
Erató, tristně vyškolená tlachy
a narážkami, šťavnatými splachy
puberty matoucí až hrůza?
Jablonský, Mácha, ostýchaví, čistí,
jen platonicky vzhlížející k ženě -
dojata k slzám obracela listy
staropanenskou myslí potištěné.
A my, tak skradení tím vyčítavým láním,
co vlastně věděli jsme o picání?

Jablonský, Boleslav – (1813–1881) básník pocházející z
Kardašovy Řečice, kdysi oblíbený autor Písní milosti
a mravoučné poezie

Případy paní Ostružinové

Vím všechno, všechno, paní Frolíková!
volávala ta babka na mámu.
Závidět mohla by jí slečna z románů
Agathy Christie – děvkař, skoupá vdova,
násoska, světec peklem pančovaný,
špindíra, šejdíř... vyslídila je,
až chtěl jsem na ní zvídát jízlivě,
kdo řídí vesmír a zda jsme v něm sami.
Abstraktní étos, má daň za pubertu.
Teď ale, zjihlý, jednotlivinám
u branky zrána odezírám ze rtů
jen mrtvý jazyk, starým hapinám
i novým fárům, a v Dantově lese
ulice prosím: Drbny, navraťte se!

Krasopis

(Růženě A. s omluvou)

Sešity v černých deskách chlubila se
ta nájemnice. Na obchodní
akademii den po dni
pilovala své písmo k plavné kráse.
Co však ten předkus, figura jak jota
vychrtlá...? Co ty sekáčovi
amputované nohy...? Slovy,
tak zručně črtanými, od života
získala jenom směšné milodary:
zažluklou mámu, tátu samý hlen,
kaverny v plicích, dojákové škváry...
Těžko bych vykreslil ji vábným písmenem.
Proč jsem jí ale, jen sám sebe dbalý,
ty přesné tahy více nepochválil?

Po tréninku

Boschovské ksichty, čvaňhák, kterým by
Bubeník vztekle kmital... Makabrozní
vidiny stíhaly mě za ten hrozný
propadák... nebyl bych než futrál na chyby.
Dres jako kyrys, nohy sevřené
v španělských botách... Vyhýbat se míči,
abych snad probůh v sobě neponičil
naději odsouvanou do soudného dne,
že to vše nacvičené při tréninku
vybuchne jednou v potlesk, v uznané:
Si borec, Frolík! Stíraly mi šminku
frajerství oči vzňaté fotbalem,
ve kterých jako v chřtánu těsné celý
víc nežli v sobě byl jsem zpřítomnělý.

Pohrabky

Krkouni, škrti... čtu si ve Šmírbuchu
a dalších dvacet hrdých titulů...
Určitě by mě měli za nulu,
i kdyby procitli, a pro samý jíl v uchu
neuslyšeli moji filipiku
proti všem provrtaným kolenům.
Skončím jak ludrák, prožeru svůj dům,
jestliže nezastelu do seníku
každické stéblo? Temná budoucnost.
Tužší než smilka, téměř k nepožití -
nesnášel jsem tu podměrečnou ctnost,
a ač vždy pod střechou a utěšeně sytý,
netušil, kterak vymstí se mi časem
ty hrstky sena, které neshrabal jsem.

smilka – tuhá tráva nevhodná ke spásání dobyt看

Vaškův pohřeb

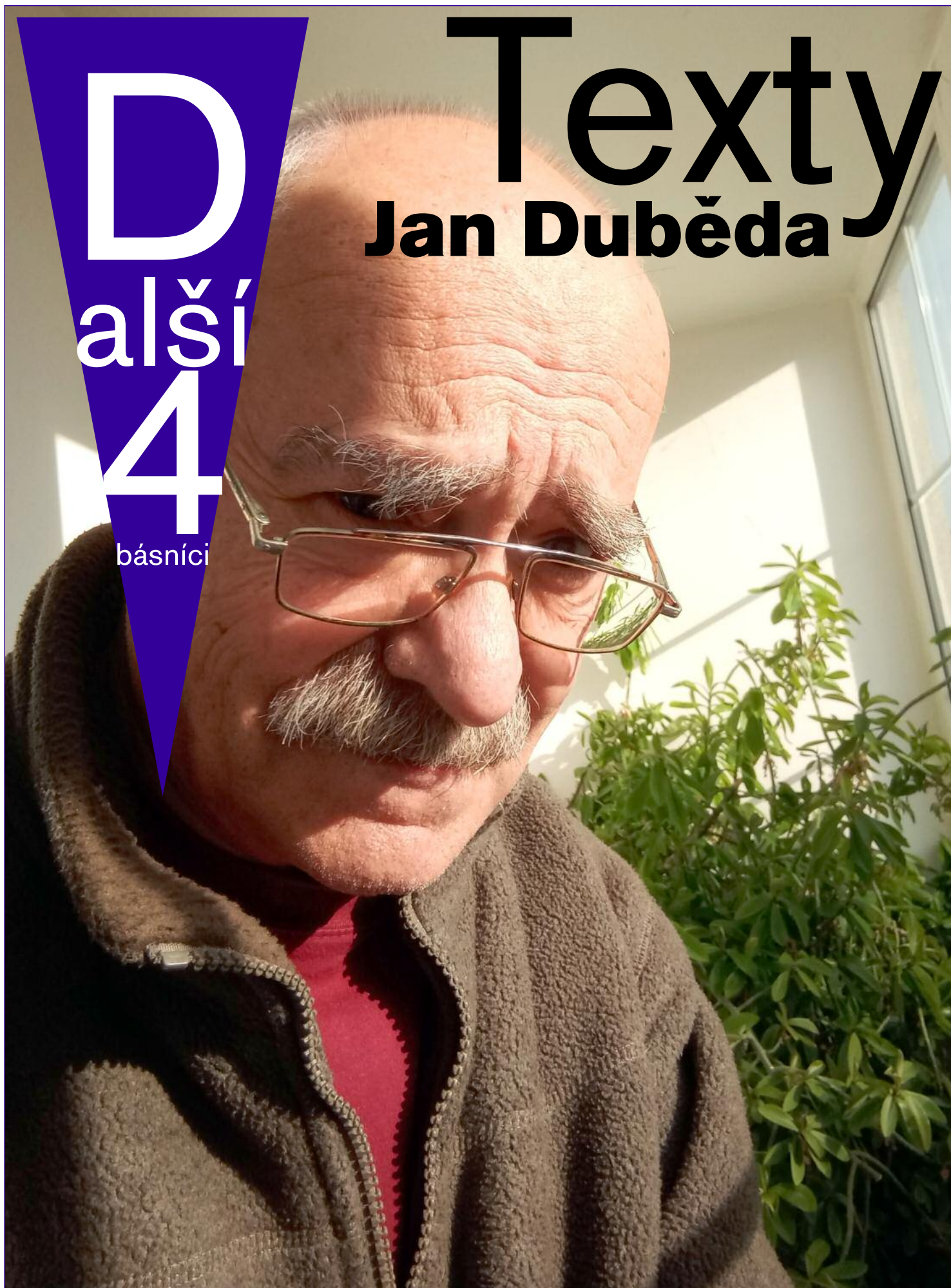
Kněž, ten to asi sotva pochopí.
O tao měl si něco nastudovat,
než apaticky oddrmolí slova
za nýmanda, co spíše do stoupy
než pod náhrobek měl svůj kadáver
zašantročit jak prachy, které propil.
Igelit přes sních nezanechá stopy
po těch, co roztekli se jako tér
okolo rakve, tedy ani ty mé.
Otazník opět protnul nebesa
a jako oprátka se ke mně vine:
Proč s paradoxy hraju gotesa,
když přiznávám jen v hloučku sešlých Jobů
vznešenost sochám u honosných hrobů?

Jaro a léto 2019

D
alší
4
básníci

Texty

Jan Duběda



Po skončení průmyslovky absolvoval UMPRUM a začal restaurovat historický mobiliář. Jako člen Svazu výtvarných umělců založil restaurátorský ateliér, v němž pracoval donedávna. Od mládí psal poezii, později i prózu, divadelní hry a písně. Publikoval básně ve *Tvaru*, v *Divokém vínu* a v *Dobré adrese*. Dilia eviduje jeho divadelní veselohru *Maska*. Dvakrát se zúčastnil literární soutěže Seifertovy Kralupy a v obou případech získal čestné uznání. Připravuje vydání básnické sbírky. Napsal písňové dva texty pro skupinu České srdce, pro zpěvačku Markétu Bínovou dvě písně, asi dvacet písní do veseloher divadelního souboru „Post scriptum“ a pro loutkové divadlo Manetka napsal osmnáct her.

Mládí

Když ženské tělo
tehdy samá lest
tě rozechvělo do bezmoci

když tahle hostie ti ochromila dech
žes musel hltat adrenalin hříchu

když každá chvíle takového bytí
tě vydírala pádem
na vysuté hrazdě krve

vždy nakonec přišla
sladká nostalgie
v hedvábných punčoškách smutku

Dnes už jen vzpomínáš
jak po svatbě
jsi snubní prsten
vzteky hodil kachnám

Jestlipak to víte

Jestlipak víte
že se Bůh uložil k hibernaci
takže to teď nikdo neřídí?

Proto dnes minulost
plynule přechází do budoucna
a nechce se zdržovat přítomností

Proto dnes vražda z lásky
sklízí obdiv na scéně divadelních pudů

Proto i já hledám dívku
jež dojata krásou tetřívka
namíří na honce a stiskne spoušť

Ostatky

Kdysi jsem otevřel domácí oltářík
a citové ostatky
skryl za jeho dvířky

Roky šly pomalu jak vysílená fena
co štěňata přisátá ke strukům
vleče za sebou

V oblaku feromonů
manželský slib k mé hanbě
pokaždé fungoval
co iniciační lež

Dnes už vím že to tak bývá:
z lichého semene pokaždé vykvete
falešná březost.

D
alší
4

Jaro básníci

...a je tu zase jaro v manické fázi
kdy kvete tužebník a přítulník
a hochy trápí Sucuba – běs sviňavý ženský
jenž poluce způsobuje

U silnic sladké květy lip
zas prosí včely z okolí
ať už jim píchnu inzulín
a mnohé dívky aniž tuší
už v sobě nosí první plod

Daleko je ještě zima
kdy porodní bába
nový život utře do podolku
proti uhranutí
a slavnostně otevrou se mléčné pípy

Co dokáže kvásek

V tichu horké noci
prohlížel jsem si tu dívku shora dolů
ale můj zrak se nezastavil
ani na kopcích ani nad roklinou
Jen jsem se jí vpíjel do očí
se stejnou žízní
s jakou knot nasává líh
po kterém pak plamen tančí sambu

Nezbedný kvásek jara
asi infikoval moje tělo
takže větvy v mozku zrozené
mi vycházely ústy zajíkově nedopečené
a tedy bez tajemství

Stál jsem tam modelem vlastního falzu
jako hráč co vynesl už všechna srdce
a v ruce mu zůstaly jen kříže.

Inu

moře také občas vdechne písek

a zakucká se vlnou
protože srdcem netrpělivosti je touha







Josef Soukal



Narodil se v Poličce. Na tamějším gymnáziu se rozhodl, že bude historikem (ale určitě ne učitelem), poté absolvoval obor čeština-dějepis na filosofické fakultě brněnské univerzity (1985), načež s výjimkou roční vojny nepřetržitě učí, od r. 1987 v Praze. Brzy naznal, že kantořina je povolání nabízející ohromnou svobodu (pokud si ji učitelé sami neničí) a kontakt se spoustou zajímavých dospívajících – a proměňujících se – bytostí, což ho baví. Vytváří čítanky a učebnice literatury, pořádá literární čtení a vyvíjí další aktivity související s literaturou a její výukou; je předsedou Asociace češtinářů. Od gymnaziálních let píše verše (tu a tam

Mezi podzimy (2018–2019)

...

...

Podzime, přicházíš bez pozvání,
i tak však klobouk zdvořile smekám,
vléváš mi do veršů tiché zraní,
jenom to stáří, to si strč někam...

jsem jenom malá kapka na skle
stékám si někam k rozplynutí
kdopak by hledal stopy zaschlé
stékám si tiše, bez pohnutí

...

Na Dušičky
dušičky se
rozpomenou

Rozběhnou se
za tím, co už
nedoženou...

DĚŠŤ

Zpívá nám do kroku,
zpívá nám, otrokům
spěchu a únavy,
smírný a chápavý.

Byť teď šlapu v mokře,
konstatuji suše:
děšť, co právě zpívá,
ten mi zpívá z duše.

...

z rozkvetlé koruny
snesl se mi na tvář
bílý plátek květu
detail jara

...

Někdy jsou verše utěšené,
a jindy jenom provizorní;
někdy se rodí v mořské pění,
a jindy přišly z Horní Dolní.

Někdy jsou tichým stenem noci,
jindy zas hlučným bubnem dne,
od něž si nelze odpomoci,
když se tvým nitrem rozlehne.

Někdy se zjeví proniczaníc
samozejmé jak počasí;
někdy ti řeknou, že máš na víc;
jindy jen prosté: Ještě jsi.

je časopisecky publikuje),
nejčastěji při toukách
Poličskem, hlavně Pustou
Rybnou. Po padesátce začal
zničehonic psát verše pro děti
(sbírky *Vendelín a Josefína*,
Jdou dva sloni pod jabloní;
v rukopisu je *Strašná Lenka ze
Strašnic*).

LETOS ŽÁDNÝ

červencový les,
potok ani stráně.

A žádné verše
na nich nasbírané.

Ten měsíc
rozsvěcel mi rok.

Tak vzhůru do tmy -
a snad napřesrok.

PUSTORYBENSKÁ

U hrobu rodičů
marné volání -
po dětství, po lásce,
po sobě...

Ostříhat keřík,
smést plané sliby;
tiché pokání.

A někde z hloubi
tobě vyzvání.

• • •

Tiše
nesmírně tiše
přišlo ticho

MĚSÍCI

Dukátek v temnu rozlitém,
tvář, po níž páry bledé jdou,
zahléd jsem včera před jitem;
zas je tvou noční zábavou?

• • •

Rozežrán bolestí
i sebou sama
zaháním komára i máry z marnosti -
klepu bačkorama

OČIMA

Z provazce oblaků
startuje okřídlená ryba
Zřasená rybátka
vynořují se z bílé stopy
a padají
z nebe
k nám
ke dnu

(Září, ortopedie Bulovka)

(vzpomínka na zářijové noci)

• • •

černí ptáci v prázdném poli
podzim snes se, stojím s holí
chce se mi snít, o čemkoli

• • •

jak pavoučí síť jsem dneškem vlál
pak i tu niť mi vítr vzal

• • •

pole je prošlé prošlý říjen
pochován v hlíně rezaví
pobledlé písň listopadu
vpadly mi vlezle do hlavy

• • •

• • •

pole října zotvíráno dokořán
myšlenky se rozbíhají do všech stran
k tichu, k dálce, k prostoru, jímž každý z
nás je rozorán
k zmrtvýchvstání života, jenž nikdy není
dokonán

slétly se listy
jak můry noční
zas je tu podzim
ten celoroční

• • •

u stromů strmí hradby listí
shrabána sklizeň poslední
náruče stromů vítr čistí
a stále dříve se v nich tmí

• • •

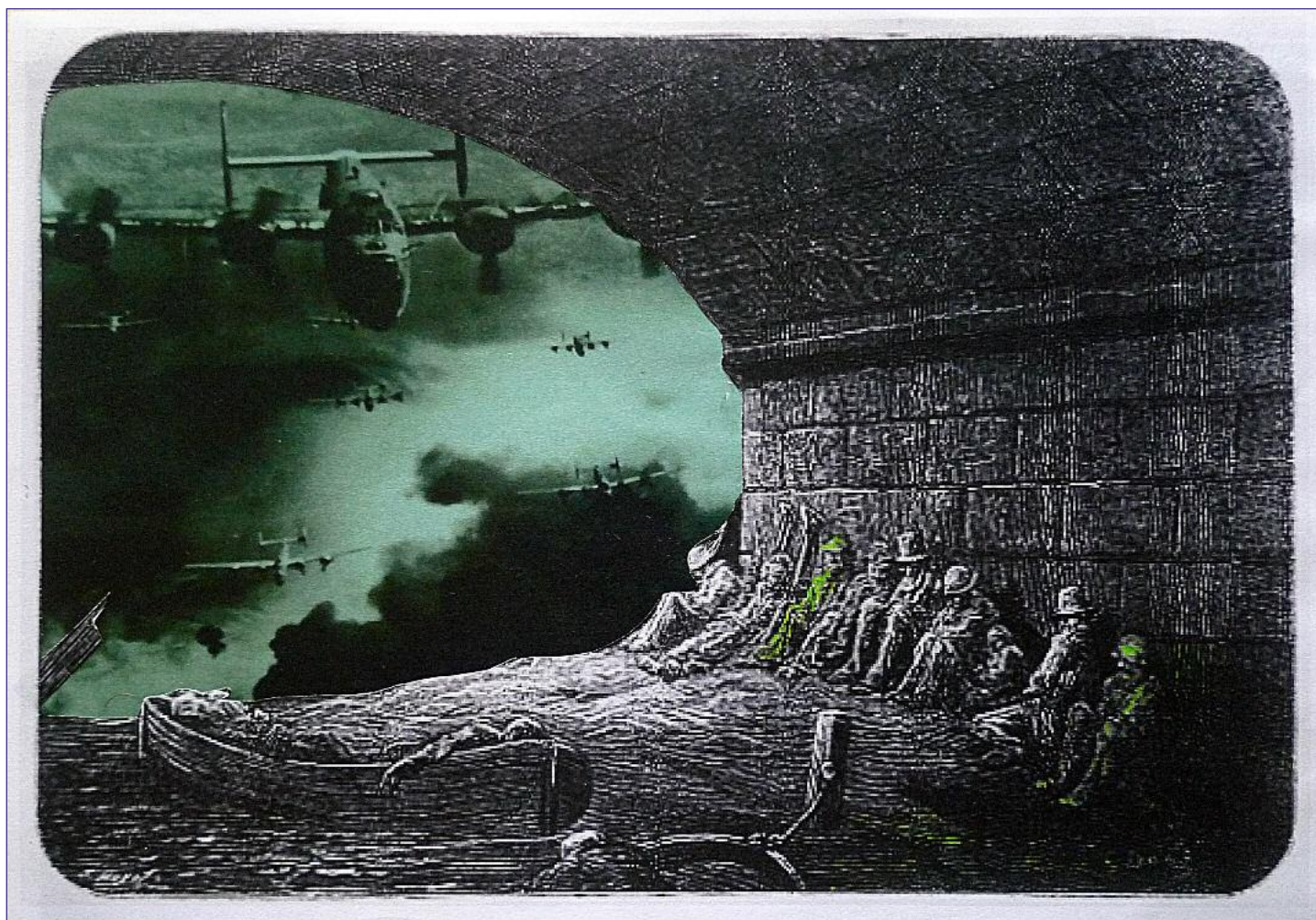
nehledej, když nenajdeš
neber vše, když máš, co chceš

Pavel Kopecký **Koláže**

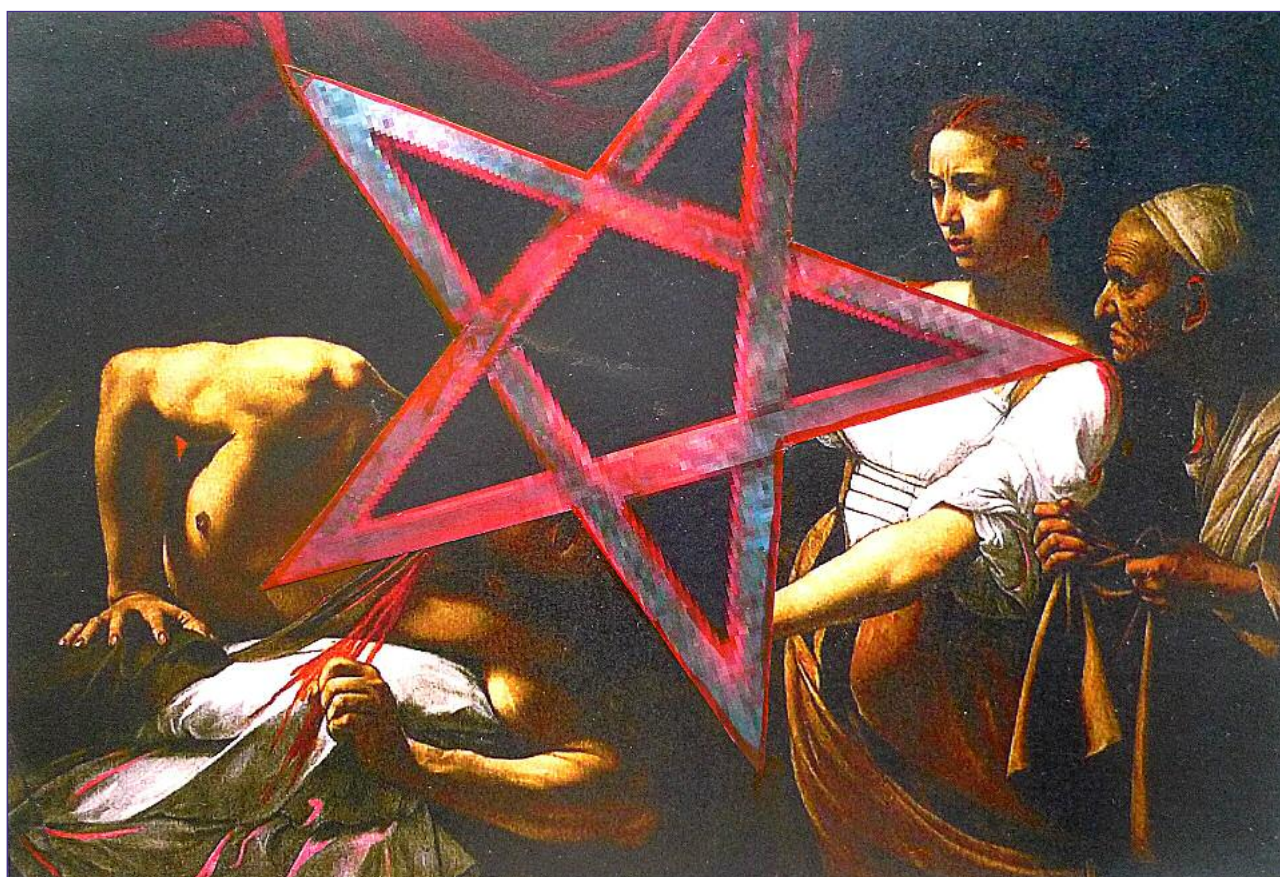
říloha



10 příčin nebeského
Jeruzaléma, 2002



Anihilace, 2019



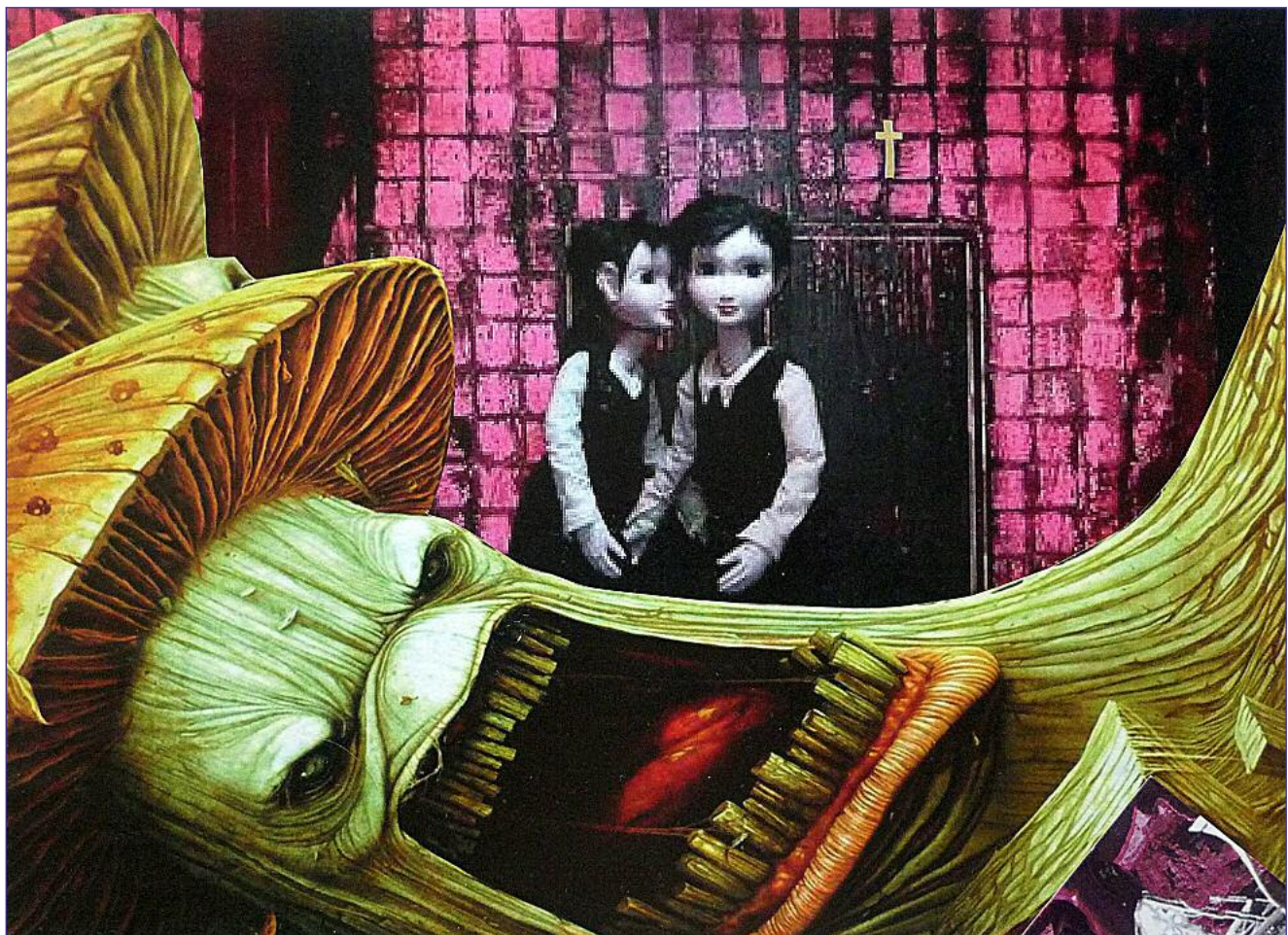
- je to vůle boží,
2016



Andělské
peklo,
2016



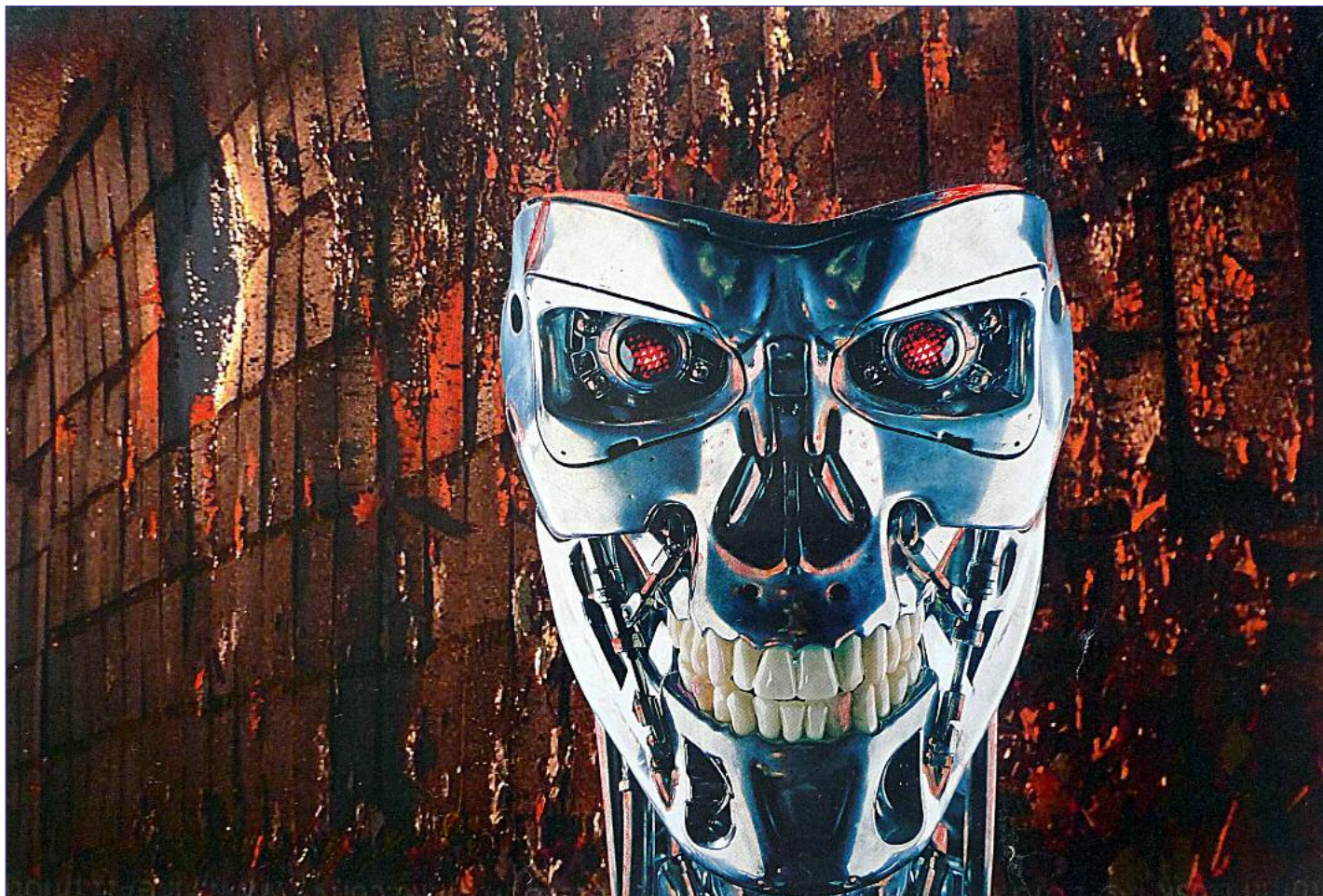
Božský
doteč,
2016



Děti rady
houbičky...,
2017



Génius
noci, aneb
zrození
moci, 2016



Já,
Robot,
2019

Kanibalové,
2017

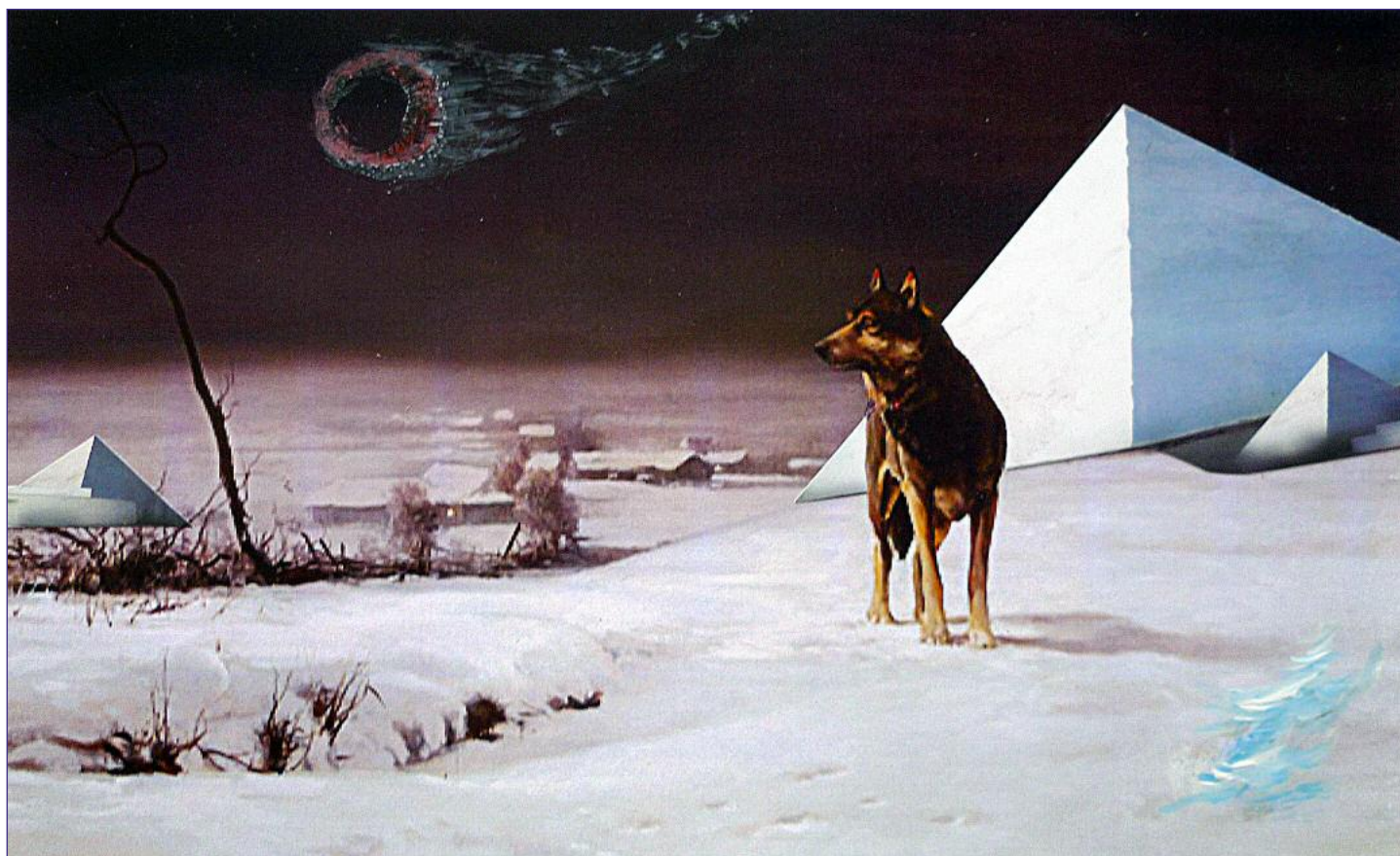


Jen
mrtví se
dožijí
konců
válek,
2016

Štěpánova, de iaktó prukopníka konceptuálního umění v nejsilnějším kontextu
ralemý zpřítomněn. V něm se reflektuje tehdy aktuální politická hantýrka – vy
je také se setkáváme s důrazem na společensko-kritické upletném různých



Lhostejnost,
2019

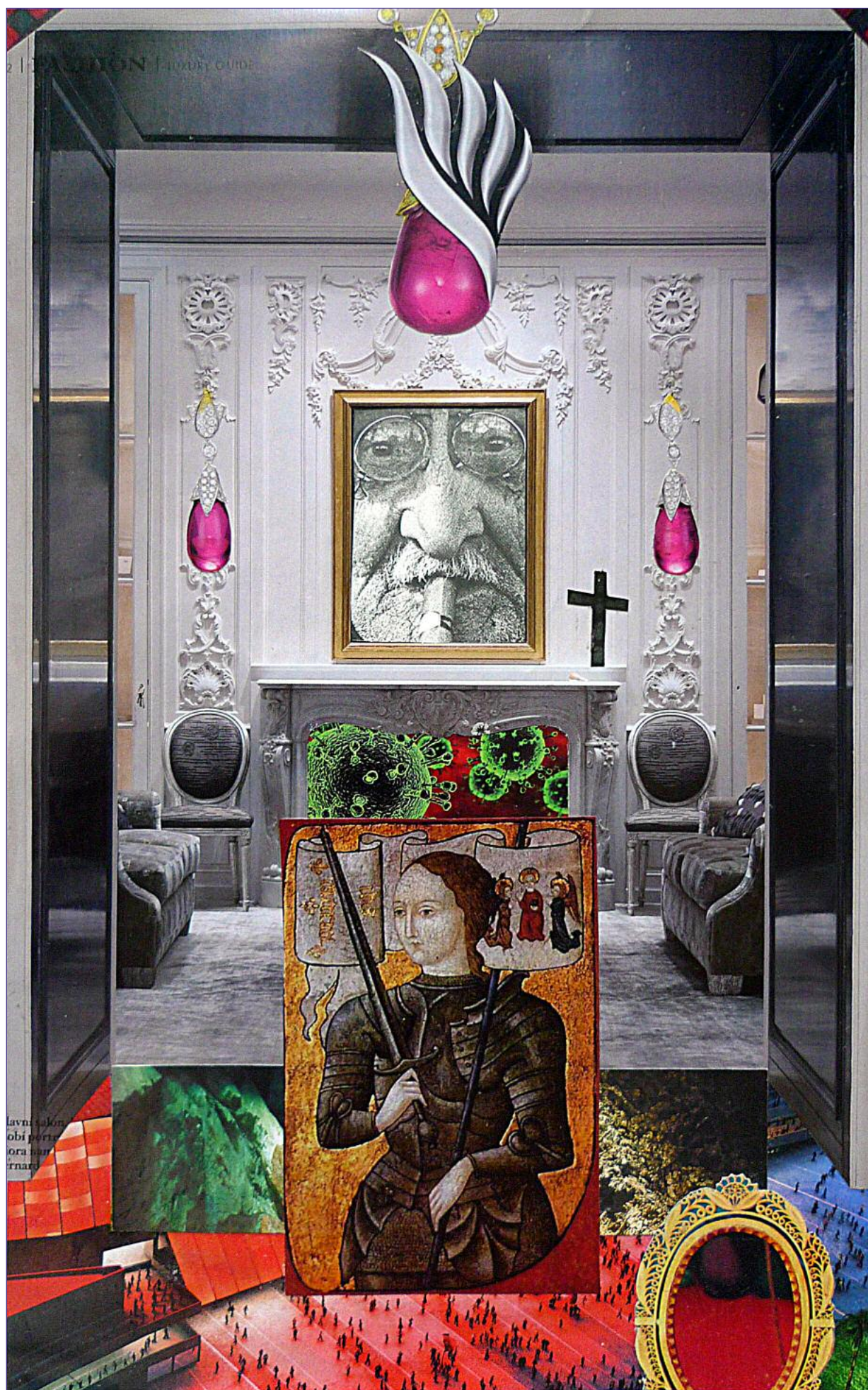


Všichni mrtví, 2017

Léda leda s labutí, 2017



Mikro a makro světy,
2016



ř



Mnohočetná...
brána, 2017



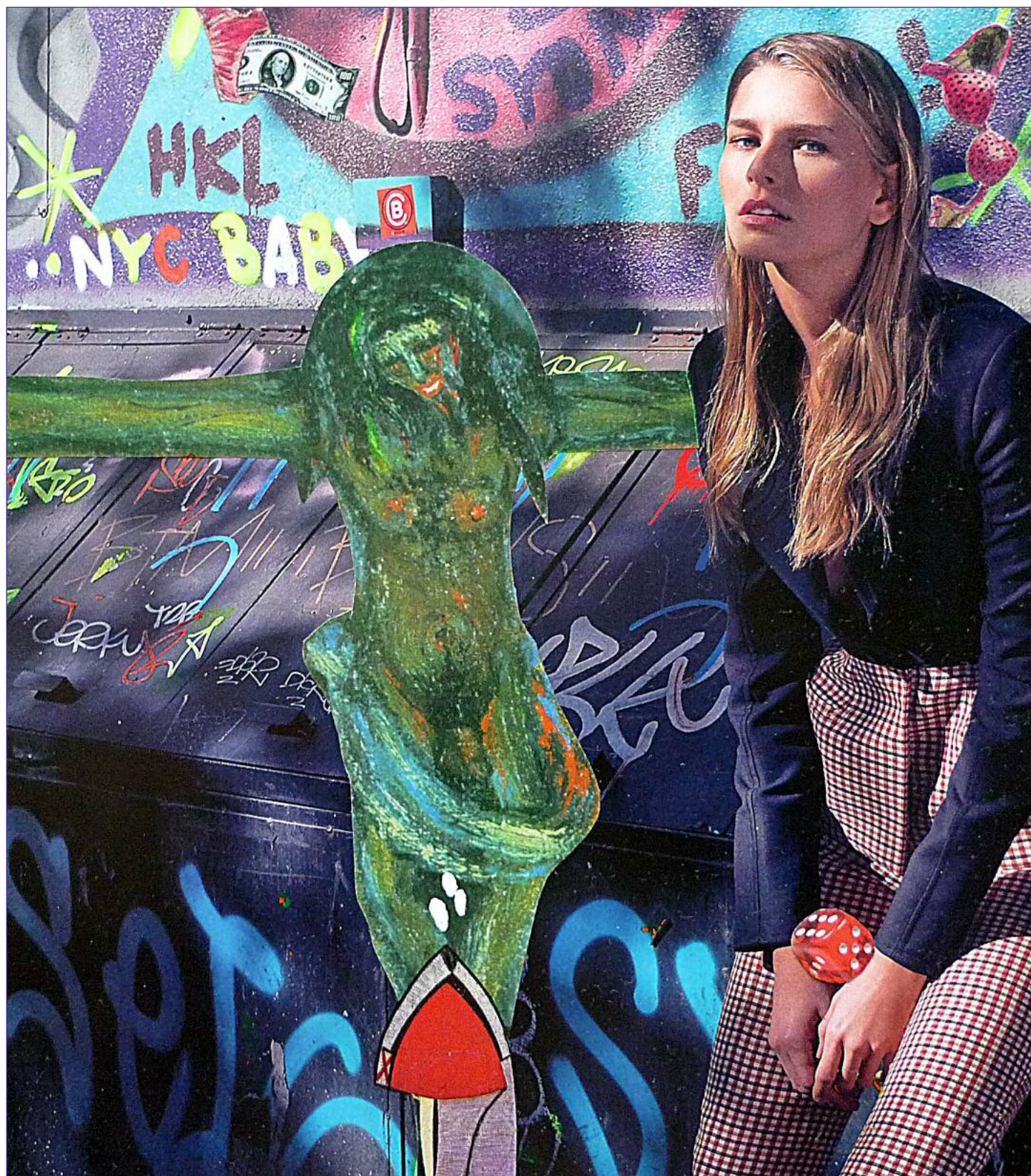
Nový
fasismus,
2016

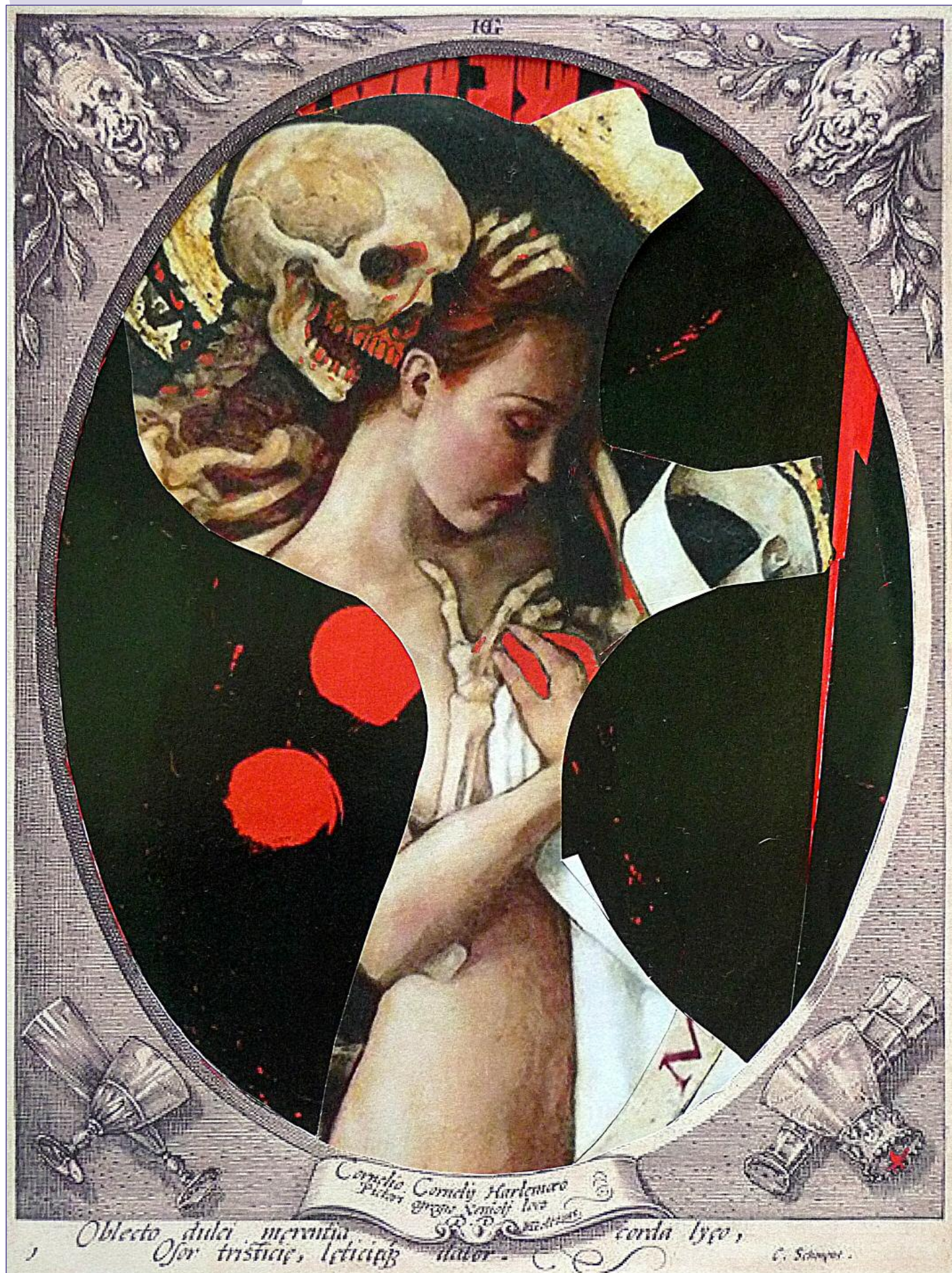
ř



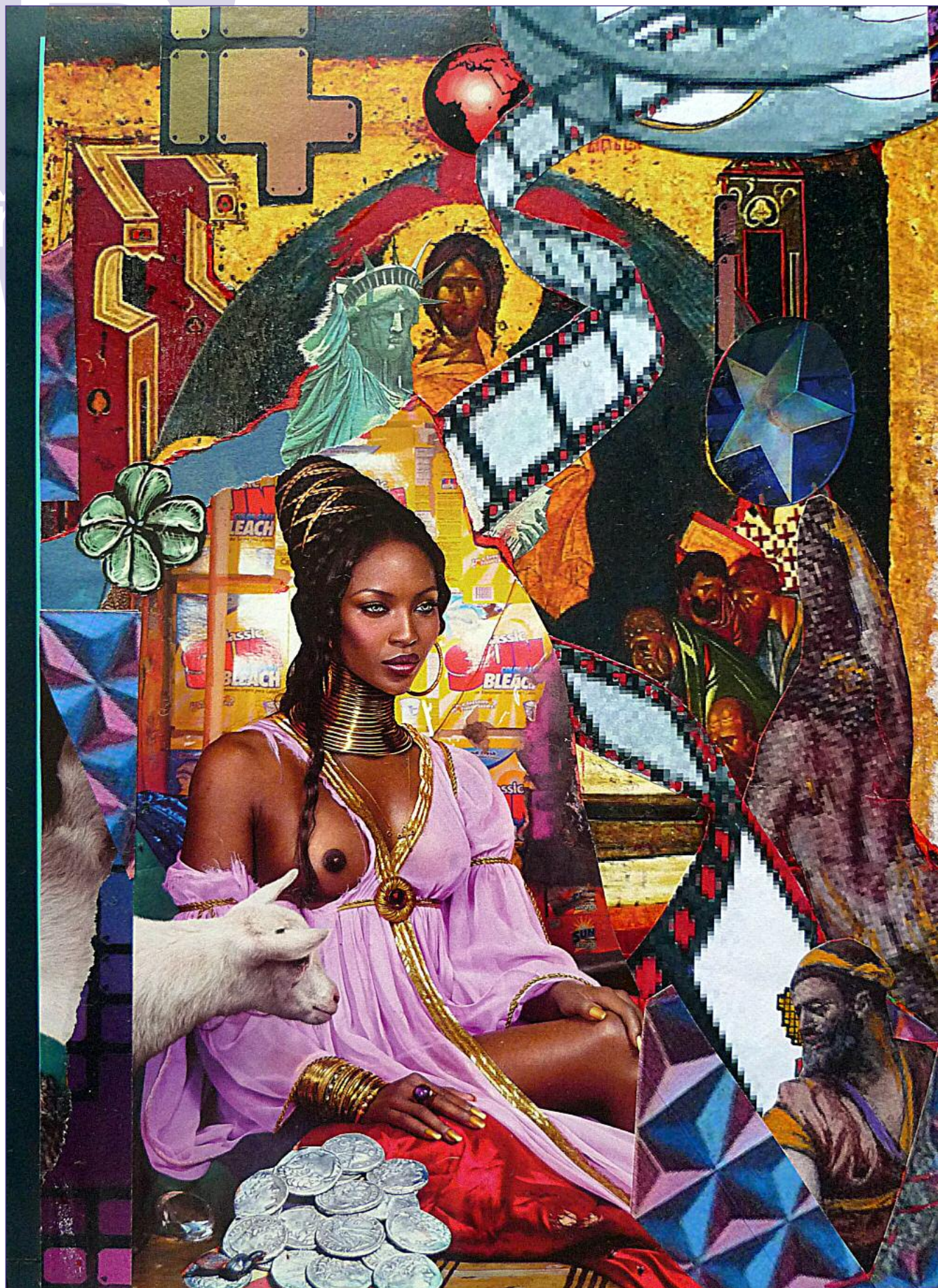
Opus Dei, 2015

Otázka času, 2016











Takzvané umění, 2010



Zánik andělů, 2017



V příštím čísle najdete:

Další básníky

Další struktury Petra Štengla

Další upoutávku na příští číslo

Na shledanou příště!
Ne za pomeňte!